

PAVLEKI

List učenika Osnovne škole Pavleka Miškine, Zagreb
Školska godina 2025./2026.

Tema broja: **ROĐENDAN**

ŠKOLA SRETNOG LICA – PAVLEKICA!

RIJEČ RAVNATELJICE

Dragi Pavleki i Pavlekice,
na kraju smo školske godine u kojoj smo proslavili 150 godina naše škole. Mnogi učenici i učitelji su marljivo pripremali predstavu kako bismo veliku obljetnicu lijepo proslavili.
Naša draga Pavlekica jedna je od najstarijih škola u Zagrebu i na to smo ponosni. Čestitam vam na trudu, učenju i napretku tijekom ove godine.
Uživajte i ljetu i vidimo se u rujnu!

Vaša ravnateljica

Aneska Gašparović Melis, 8.b

Školski list učenika Osnovne škole Pavleka Miškine
Školska godina 2025./2026.

Adresa: Sveti Duh 24, Zagreb

e-mail: pavlekica@os-pmiskina-zg.skole.hr

Redakcija:

Odgovorna urednica: Vesna Vrbanović Jančić, prof.

Uredništvo: Marica Kožul Šimunčić, prof., voditeljica novinarske skupine viših razreda

Novinari: Elena Bilić, 5.d, Nika Komlenac, 5.d, Marija Naglić, 5.c

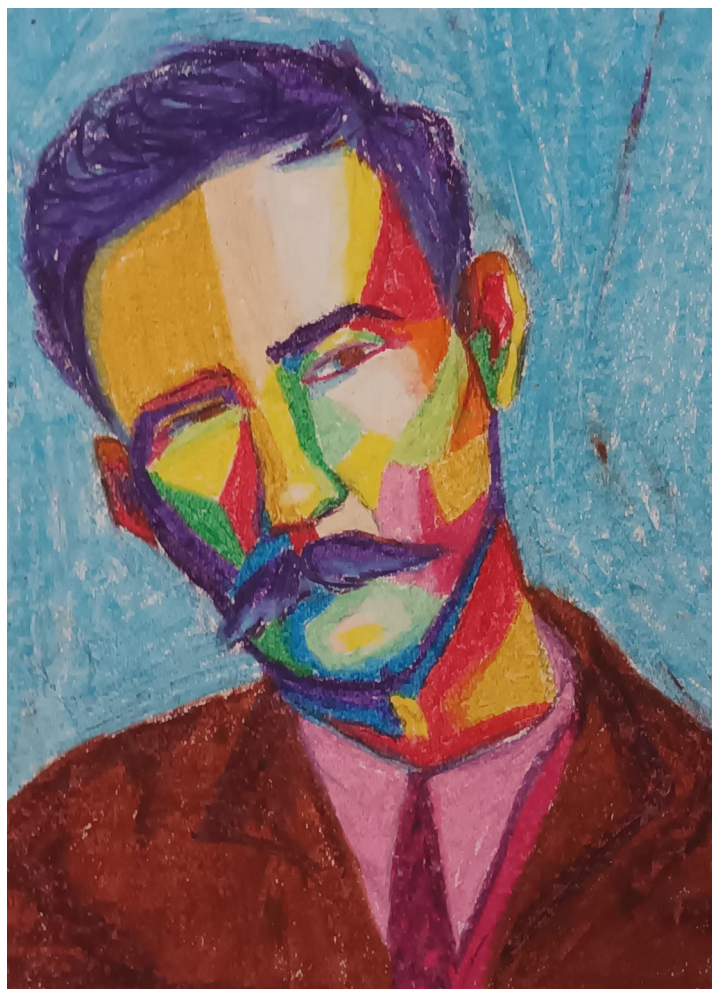
Grafičko oblikovanje lista: Marija Markl, mag. prim. educ., Ivan Pribanić, 5.c, Luka Gajski, 5.c, Lukas Gluhak, 5.c

Naslovnica: Mia Bolanča, 7.b

Zadnja stranica: Lena Adamović, 7.d

SADRŽAJ

Državna natjecanja	4
Tema broja: Rođendan	5
7000 dana	7
25 s tobom	9
Putovanje s Pavlekicom	10
5 i 150	11
Nekad učenice, a danas...	12
Djed Ivica Jelinić	14
Katušić	15
Sretan ti 150. rođendan, draga Pavlekice!	17
Najpopularnije rođendanske torte	19
10 nepoznatih činjenica o rođendanima	20
Literarni i likovni radovi malih i malo većih Pavleka	21
O čemu pričaju hodnici Pavlekice	24
3.c i Pavlekica	25
Čestitke 2.b	27
8.a	28
8.b	29
8.c	30
8.d	31
Vodič za preživljavanje 8.r	32

Olja Ščekić, 8.b

Olja Ščekić, 8.b

Tara Radojičić, 8.c

DRŽAVNA NATJECANJA 2025./2026.

Ime i prezime učenika	Ime i prezime mentora	Predmet	Osvojeno mjesto
Jakov Čiček, 8.a	Dino Pongrac	Tehnička kultura	1.
Jakov Čiček, 8.a	Marija Markl	Informatika	1.
Jakov Čiček, 8.a	Marija Markl	Informatika	2.
Marin Grgić, 8.a	Marija Markl	Informatika	2.
Borna Knez, 8.a	Marija Markl	Informatika	2.
Ema Milisavljević, 7.b	Ivana Plejić Pech	Hrvatski jezik	3.
Josip Krpan, 7.b	Maja Klanac	Geografija	5.
Kim Petrač, 8.d	Martina Hrdalo	Grčki jezik	5.
Lukas Gluhak, 5.c	Marija Markl	Informatika	7.
Ema Milisavljević, 7.b	Viktor Mihaljević	Povijest	11.
Jakov Čiček, 8.a	Sonja Čustonja	Fizika	12.
Borna Knez, 8.a	Iva Šoštarić	Kemija	15.

MAT liga—ekipno natjecanje koje potiče logičko razmišljanje, suradnju i ljubav prema matematici

Dominik Blauhorn, Tin Kecko, 4.a, mentorica Maja Antić - 1. mjesto

Jakša Novak, David Šušnjar, 2.c, mentorica Danijela Čurić - 2. mjesto

PLIVANJE - 3. mjesto

Ante Đuranović, 8.c

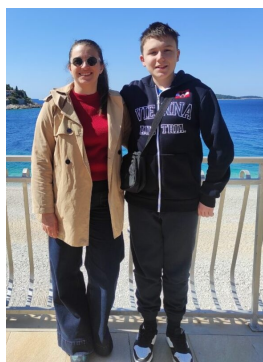
Sven Hamzić Ogrizek, 8.a

Maro Luetić, 6.c

Vid Petrović, 8.a

Borna Vukić, 8.a

Mentor: Robert Grdović

TEMA BROJA: ROĐENDAN

ŠTO JE ROĐENDAN?

Rođendan je dan u godini kada se slavi godišnjica nečijeg rođenja. Slavljenik dobiva darove i organizira rođendansku zabavu za drage ljude u čijoj blizini želi proslaviti rođendan!

Nika Komlenac, 5.d

Iris Livaja 2.c

HAPPY BIRTHDAY

Pjesma "Happy Birthday" najpoznatija je rođendanska pjesma. Nastala je iz popularne dječje pjesmice "Good Morning to All" koju su 1893. godine stvorile sestre Patty i Mildred J. Hill u Louisvillu, Kentucky s ciljem da olakšaju pjevanje školarcima.

Nika Komlenac, 5.d

ROĐENDANSKA TORTA

Prije svakog rođendana djeca razmišljaju o rođendanskoj torti. Rođendanske torte uvijek su najljepše i najfinije. Ima ih u svim veličinama, oblicima, bojama i okusima. Neki najviše vole čokoladne torte, a neki voćne. Tortu se mora lijepo ukasiti, a to je najzabavniji dio jer se može ukasiti baš onako kako želimo i zamišljamo. Svi se okupe oko slavljenika i njegove rođendanske torte i pjevaju mu „Sretan rođendan“ dok on puše svjećice.

Marija Naglič, 5.c

SVJEĆICE NA ROĐENDANSKOJ TORTI

Svako dijete na svoj rođendan ima rođendansku tortu sa svjećicama. Svjećica ima svakakvih: s brojevima, u raznim bojama i oblicima, glazbenih i najobičnijih. Najbolji dio svakog rođendana je puhanje svjećica na torti. Ponekad uz svjećice gori i fontana ili prskalica. Svi su sretni i uzbuđeni. Djeca prije nego puhnu u svjećicu zažele neku želju. Ako ugase sve svjećice, želja će im se ostvariti. Svi jako vole puhati svjećice, čak i oni kojima taj dan i nije rođendan. To je jako lijep i zabavan običaj.

Marija Naglič, 5.c

Bela Ganoci 2.c

PROSLAVA ROĐENDANA U DRUGIM ZEMLJAMA

Dan našega rođenja, jedan od dana koje slavimo i cijenimo, očekujući ga sretno i uzbudljivo, svatko slavi drugačije, neki s obitelji dok drugi s bliskim prijateljima, ali i same države se razlikuju po tome, po svojim starim tradicijama i raznolikim običajima. U državi Meksiko u Južnoj Americi središnji dio proslave je papirnata figura tzv. piñata punjena slatkišima. Slavljenik ima čast zatvorenih očiju drvenom ili plastičnom palicom razbiti je, a uz to je popularno, pri pjevanju rođendanske pjesme, slavljeniku gurnuti glavu ravno u tortu. Mirisnim i lijepim raznolikim cvijećem i šarenim vrpcama se u europskoj državi Nizozemskoj ukrašava slavljenikov stolac kako bi se pokazalo da je on glavni i da je nešto posebno njemu posvećeno.

Andrea Vuković Miletić, 2.c

U državama poput Indije posvećuje se vjerski put, roditelji prekrasno odjenu sretnoga slavljenika obilazeći hramove za blagoslovljenost te stavljaju na njegovo čelo tilak, crvenu točkicu koja bi trebala, prema vjeri, otjerati zlo i donositi sreću u njegovom životu te tjerati zločeste i zle duhove. Neke od najpopularniji stvari na posebni dan rođendana su: dar ili poklon, rođendanska pjesma te slavljenička torta, a ima i nekih čudnih poput čišćenja stepenica gradskoga središta ili drugih javnih ili lokalnih područja u Njemačkoj koje rade muškarci stariji od 30 g. Zanimljiva je i tradicija u Jamajci gdje je popularno dočekati slavljenika ili ga ugodno „iznenaditi“ posipanjem brašna, a često prvo korist i neku tekućinu kako bi se brašno zalijepilo za slavljenikovo tijelo. U Velikoj Britaniji, SAD-u, Australiji i drugim zemljama engleskog govornog područja, rođendansko slavlje obično uključuje tortu sa svjećicama, pjevanje pjesme „Happy Birthday“ i, naravno, otvaranje poklona. Zanimljivo je da u Kanadi, posebno u pokrajini Newfoundland, slavljeniku znaju namazati nos maslacem za sreću. U Portugalu slavljenika vole povući za uho. Postoje neke svjetske tradicije poput toga da slavljenik svojim novcem plaća za sve, lijepo ih časti i zahvaljuje im na taj način što su s njime i što mu puno znače i dragocjeni su mu te obrnuto tome je to da se čestita slavljeniku, od najmlađega do najstarijega, a često i s nekom slatkom sitnicom ili poklonom. Dosta običaja vezuje se uz slasnu hranu, dugu i nezaboravnu zabavu, veselo pjevanje i nagrađivanje. Države drugačije slave rođendan, one usrećuju i iznenađuju slavljenika da se sjeća toga dana duboko u srcu, neki su za zaštitu, a drugi za zabavu, na rođendan svatko ima svoj dan gdje je glavni i s nekim od ovih interesantnih tradicijama ga nadopunjava. Ovo dokazuje razlike država te neke od zanimljivih razlika među nama, ljudima.

Max Boltužić, 7.c

Ruža Boras 1.c

Gustav Stepinac 1.c

TKO SVE ČINI ČINI PAVLEKICU?

Pavlekica nikada ne bi bila ta Pavlekica koju mi poznamo bez ljudi koji je čine. Velika je to škola u kojoj učitelji podučavaju djecu, pomažu im da postanu odgovorni, da nauče učiti i razumjeti važnost obrazovanja. Učenici bi bili gladni da im školski kuhari ne prave topli obrok koji jedu svaki dan. Kada je dijete tužno, ljuto, zabrinuto, u školi uvijek može otići do psihologinje ili pedagoginje u stručnu službu jer one će uvijek čekati otvorenih ruku i biti otvorene za emocije s puno razumijevanja. Naša škola bi bila u kaosu da nema domara koji uvijek negdje čekaju s odvijačem da pomognu popraviti zavjesu, računalo, stol i sl. Sve naše podatke, administraciju, a da ni ne znamo, rješava tajnik. Nakon nastave ne idemo svi kući, za nama tete spremačice brišu pod i čiste klupe kako bi nas sutra škola dočekala čista. Znanje se stječe ponajviše iz različitih knjiga koje možemo posuditi u školskoj knjižnici, a koje knjižničarka Andrea pazi za nas. I na kraju, tu je i naša ravnateljica koja upravlja cijelom školom i koja je zaposlila ljude koji danas čine Pavlekicu.

Elena Bilić, 5.d

Klara Ankon, 2.c

Kyara de Souza Sinovčić, 2.c

7000 DANA

Traju proljetni praznici 2006. godine. Ponedjeljak je i zvoni telefon: Mogu li danas doći preuzeti popodnevnu smjenu? Samo je jedan mogući odgovor: „Dolazim!“

I tako započinje moj radni vijek u Pavlekici. Nisam bez iskustva. Profesor sam povijesti i hrvatskog jezika i već imam godinu dana staža iz svoje matične Osnovne škole Marije Jurić Zagorke u voljenoj mi Dubravi. Već ta moja životna epizoda zaslužuje posebnu priču, tek ću reći da je nevjerojatno iskustvo vratiti se u školu u kojoj si bio učenik i u kojoj tvoji nekadašnji profesori postaju kolegice i kolege. Prednost blizine škole roditeljskoj kući u školskoj dobi sad se pretvorila u veliku manu jer je odjednom previše poznatih lica. U Pavlekici nije bilo tako. Do 2011. godine na posao sam išao vlakom i tramvajem, a kasnije autobusom. Udaljenost kao po mjeri. Kao i u Dubravi, i tu na Čnomercu sam predavao hrvatski. Nakon toliko godina iskustva smijem reći – najteži posao učitelja predmetne nastave. Teško je reći ima li važnijeg i svestranijeg predmeta koji se tako snažno prožima kroz život, a to se onda odražava i na profesionalne obveze. Dočekala me škola koja je imala znatno manje učenika no danas, koja je bila šarmantna, ali i pomalo oronula jer je već tada bila 130 godina stara. Uska i zatvorena stubišta, škripavi parketi, dotrajali dovratnici i vrata, skućena dvorana i minijturna zbronica u početku nisu pobuđivali neko nadahnuće, ali ljudi koje sam u toj zgradi zatekao učinili su je dragim mjestom kojem sam praštao sve mane. Sam početak bio je žestok: osmi, sedmi i peti razred, raspored sati neuhvatljiv i toliko različit, bez nekog ritma i obrasca. Bilo je dana kada se radilo od 9:30 do 17:30. Vrlo često sam se selio iz razreda u razred, doslovno od drugog kata do podruma jer je škola kronično patila od nedostatka prostora. Zanimljivo, nakon jedva dva mjeseca poznanstva jedan osmi razred mi je, prilikom podjele svjedodžbi, poklonio majicu s natpisom i logom kulture britanske rock-grupe „Pink Floyd“. Ti su klinci još tada znali što je kvalitetna glazba, a meni je od dječje dobi oduvijek bio najomiljeniji hit „Another brick in the wall“ (u kojem se opominju učitelji da puste učenike na miru). Ironično, zar ne.

Istina, tada je između mene i osmaša bila razlika od petnaestak godina pa je bilo moguće neko poklapanje u interesima i glazbenim ukusima. Danas je to gotovo sasvim nestalo. Nakon školskih praznika odmah su se dogodile dvije promjene koje će snažno obilježiti moj život. Saznao sam da ću jednom razredu predavati povijest. Moja najveća profesionalna želja bila je da budem profesor povijest. Povijest je moja prva ljubav koju mi je baštila baka koja je, iako jedva obrazovana, oduvijek pokazivala interes prema knjigama, novinama i pričama. Moji ciljevi, tada i danas, bili su da razbijem bauk koji se širi oko povijesti te da je učinim interesantnom i važnom, posebno u rasuđivanju i prepoznavanju raznih loših ideja kako bismo spasili čovječnost. No, tada sam to mogao tek s 8.a razredom s kojim sam spojio i hrvatski pa smo se, na obostrano zadovoljstvo, družili šest sati tjedno. Drugu promjenu uzrokovao je onaj tko je slagao raspored dežurstava. Jer na tom prvom katu je dežurna bila i kolegica iz matematike koja je nakon pet godina postala moja supruga. Do 2013. godine već sam dobarano upoznao kvart u kojem radim i koji se naočigled počeo mijenjati nicanjem novih zgrada, crkvenog tornja i rastom broja učenika. Škola se također pomalo počela uređivati. Osim hrvatskim, bavio sam se i novinarskom grupom, pisanjem pjesama (tako su nastale i neke pjesme koje se katkad pjevaju na našim priredbama), čak i povremenom glumom, a privatno i fotografiranjem. Ipak, taj period sam posebno volio zbog učionice likovnog i glazbenog. Smještenu na samom južnom rubu drugog kata (gdje je danas tehnički) u kutu je skrivala jedan stari i raštamani pijanino koji sam u jutranjoj tišini prije nastave gnjavio svojim nježnim nabadanjem po tipkama. I tako dođe 2013. Nekome nesretan broj meni je bio vrlo sretan. Ostvarila mi se želja te sam potpuno prešao na povijest. Od tada sam postao i razrednik. Na kraju nastavne godine preselili smo se na dvije lokacije dok se škola nije obnovila i dogradila 2014. godine. Bilo je zahtjevno i naporno, posebno u zgradi u Vodnikovoj ulici gdje su sobe (ne učionice) bilo toliko tijesne da bismo jedva svi stali. No, to je bila sitna cijena koju je trebalo platiti za ugodnost praktički nove zgrade na Svetom Duhu 24. Ispočetka pomalo hladna ubrzo je bila prigrljena od svih, a očuvala se i 2020. g. te preživjela potres bez većih posljedica. 2020. g. posebno se debelim slovima piše kako zbog potresa, tako i zbog epidemije korona virusa. Školstvo je doslovno okrenuto naglavačke, ustanovljena je nastava on-line, a ja sam se našao pred velikom izazovom: kako dalje. Odlučio sam da je najbolje izrađivati vlastite petnaestominutne video lekcije kako bih učenicima maksimalno olakšao probijanje kroz često loše napisane i metodički nespretne udžbenike. Povijest je specifični predmet koja zahtijeva predavača ili barem sugovornika jer ju on oživljuje. Bez toga uvijek postoji opasnost da je netko doživi kao hrpu beskorisnih ispisanih činjenica, tek nešto više vrijednih od puke statistike. Povijest je slika života prošlosti koja vapi za pitanjima kako i zašto (više nego kada) i koja oduševljava baš tim razlikama između jučer i danas. Zato i danas osjećam trnce oduševljenja svaki puta kad se pripremam za nastavu. No, kao i u kazalištu, nekad je publika umorna i nezainteresirana, a nekad u nevjerojatnom zanosu i euforiji,

željna dokazati da i ona već nešto zna o onome o čemu se govori. Svatko od nas ima svoju povijest, svoja sjećanja. Na moja se leđa uskoro svaljuje pola stoljeća i moram priznati da se zagledam unazad. Gledam tih 7000 dana u Pavlekici (matematičari, nemojte se ljutiti na nepreciznosti, zgodan je i ne toliko netočan broj) i čudim se tome kako su brzo prošli. Pojedini sati i dani kao da su vječni, ali kad se nakupe, upitnici niču iznad glave. Pogledam li naprijed, vjerojatno me čeka još toliko. Očekivanje koje tješi i plaši u isti tren. Pavlekica je izdržala 150 godina. Da barem mogu još jednom doći do onog pijanina...

Benjamin Barić, 2.c

25 S TOBOM

Kad sam prije četvrt stoljeća prvi put zakoračila kroz njena vrata kao vjeroučiteljica, nosila sam sa sobom puno entuzijazma, ali i ponešto straha. Hoću li znati? Hoću li moći? Hoću li uspjeti dotaknuti srca djece koja će sjediti preda mnom? Njeni su me zidovi tada primili tiho i dostojanstveno, kao da su već vidjeli bezbroj sličnih početaka. I jesu. Znala je da svaki učitelj mora pronaći svoj put i da mu za to treba vremena. U njenim sam učionicama učila jednako koliko i poučavala. Učila strpljenju dok su nemirne noge ispod klupa tražile svoj mir. Učila sam slušanju dok su dječja pitanja tražila ozbiljne odgovore. Učila sam poniznosti pred iskrenošću kojom samo dijete može pitati: "A zašto Bog dopušta...?" Učila sam radosti kad bi netko, godinama kasnije, došao i rekao: "Sjećam se onoga sata..." Dvadeset i pet godina znači mnogo generacija. Toliko malih ruku koje su nesigurno držale olovku, a danas su odrasli ljudi. Toliko prvopričesnika i krizmanika, toliko školskih priredbi, humanitarnih akcija, razgovora nakon sata, povjerenih tajni i obrisanih suza. Koliko li ih je ona ispratila u svojim 150 godina! Zahvalna što sam barem dio tog velikog mozaika. Bilo je godina lakših i težih. Reformi, novih kurikuluma, neizvjesnosti, selidbe, nastave na daljinu, pa i potresa, i onih stvarnih i onih životnih. Ali ona je uvijek ostajala mjesto susreta. Mjesto gdje se, unatoč svemu, svakoga rujna iznova rađa nada. Gdje zvono ne označava samo kraj sata, nego i novu priliku. Gdje se znanje prenosi, ali i vrijednosti žive. Kao vjeroučiteljica, često sam govorila djeci da je škola više od zgrade. Ona je zajednica. Ona je odnos. Ona je prilika za drugoga. Ona je prostor u kojem učimo biti ljudi. I meni je upravo to bila, prostor rasta, profesionalnog, ali još više ljudskog. Danas, dok slavi svojih 150, a ja svojih 25 pred njenim klupama i pločama, osjećam ponos i mir jer znam da smo zajedno ostavile trag. Možda ne uvijek velik i vidljiv, ali sigurno stvaran u srcima onih koji su kroz nju prošli. Sretan ti veliki jubilej, stara damo znanja, čuvarice dječjih snova i tihih nadanja. Neka ti hodnici još dugo šaptom pričaju, neka se u učionicama pitanja nižu i niču. Čuvaj u zidovima toplinu i svjetlo, neka svako dijete kod tebe pronade svoje mjesto. I kad prođu nova stoljeća, neka se isto kaže: u toj se školi ne uči samo gradivo, učimo se voljeti. Ovo je zahvalnica za tvojih 150 godina i mojih 25 s tobom. Radujem se svakoj sljedećoj.

Marija Miletić, prof.

Iva Rostohar, 2.c

PUTOVANJE S PAVLEKICOM

Kad kao učiteljica dobiješ zadatak napisati nešto o svom putovanju na ovom poslu, stvari poprime drukčiju sliku. Nije lako u nekoliko rečenica ispisati sve one emocije i događaje koji su te pratili, no potrudit ću se ispričati svoj put. Dolazak u Pavlekicu bio je 2015. godine, u rujnu, praćen uzbuđenjem zbog nove školske godine i preuzimanja 30 prvašića! O da, razred je bio velik i izazovan, a ja itekako motivirana i poletna. Kad se sada osvrnem, shvatim da je deset godina proletjelo za čas. Ispratila sam jednu generaciju, druga završava osmi, a najmlađa četvrti razred. Tih prvih dana sve je bilo novo, i za njih i za mene. Unatoč tome, od prvog dana sve je bilo onako kako je trebalo biti. Zajedno smo učili prva slova, prve brojeve, ali i prve lekcije o prijateljstvu, strpljenju i zajedništvu. Kroz godine su se izmjenjivali udžbenici i programi, ali ono najvažnije ostalo je isto – osmijeh učenika kad nešto uspiju, ponos u njihovim očima kad savladaju prepreku i zagrljaj na kraju nastavne godine. U ovih deset godina rasla sam zajedno sa svojim učenicima. Učila sam od njih jednako koliko su oni učili od mene. Naučili su me strpljenju, spontanosti i radosti u malim stvarima. Biti dio škole koja slavi 150 godina postojanja velika je čast. Tolike su generacije prošle njezinim hodnicima, ostavljajući tragove svoga djetinjstva. Ponekad zastanem i pomislim kako su tim istim hodnicima hodale mnoge generacije prije nas. Škola zato nije samo zgrada, ona je mjesto uspomena, rasta i zajedništva. Danas, kada škola slavi veliki jubilej, osjećam zahvalnost što sam dio njezine priče. Možda je mojih deset godina samo mali dio u tih 150, ali za mene su to godine ispunjene smijehom, izazovima, ponosom i bezbrojnim lijepim trenucima. Nije uvijek lako, zna biti izazova, padova i teškoća koje postanu još veće kada shvatiš da se događaju malim ljudima koje želiš zaštititi i usmjeravati, ali i to je dio ove priče. Od prvog dana školu smatram svojim malim mjestom na kojem se rađaju nove ideje i na koje s ponosom i veseljem dolazim raditi.

I zato s sa sigurnošću mogu reći: “Pavlekica nije samo moje radno mjesto. Ona je već deset godina važan dio mog, ali i mnogih drugih života.”

Maja Antić, mag.prim.educ.

Grga Brčić, 2.c

5 i 150

Draga Pavlekice, sretan ti 150. rođendan! Da je ovo obična rođendanska čestitka, vjerojatno bih dodala nešto tipa neka ti je veseo i radostan! Ali nije. Ovo je tekst u kojem razmišljam o tvojih 150 godina i mojih pet godina s tobom. Znaš, prvi put sam osvijestila tvoje postojanje tek negdje 2014. kad su te preuređivali. Postala si premala za sve učenike koji žele provesti svojih osam godina života u tebi pa su te malo proširili, povisili, poradili na tvom vanjskom i unutrašnjem izgledu. Tako to ide – moraš povremeno napraviti sistematski pregled i u skladu s nalazima poduzeti neke mjere. Čula sam tad, rekli su mi ljetni poznanici da im se škola preuređuje i da učenici gostuju u drugim školama. „Znaš ona škola ispod crkve na Svetom Duhu?“ „Da, da... Znam... Mislim... Da, znam. Ali nisam je nikad baš dobro pogledala... „ A onda sam te prije 5 godina, kad sam čula da te napušta tadašnja Frau, bolje pogledala. I svidjela si mi se. Lijepa si: tvoja vanjšina odiše austrougarskom elegancijom, a tvoja unutrašnjost pršti zaigranošću učeničkih radova. Baš ono što voli jedna zaljubljenica u povijesne romane i dječju igru. Tako sad obje slavimo okruglu godišnjicu – 150 i 5 godina. Znaš, bilo mi je šokantno tih prvih dana kod tebe. Došla sam iz jedne male i puno mlađe škole pa je ovdje sve bilo drugačije. Nenavikla na velike grupe učenika na mome satu bila sam užasnuta gledajući kako se popunjavaju sve klupe u razredu. Trideset učenika u jednoj grupi petaša! Oni su barem mali pa učionica još nekako diše. No, kad su osmaši, njih dvadeset i šest te godine, krenuli popunjavati učionicu, pomislila sam da ćemo ostati bez zraka. Ili barem ja. „Dobro je, dobro sam“ ,govorila sam sama sebi i usvojila tu mantru. I dobro je i dobro sam, zaista. Lijepo si me prihvatila. Zadovoljna sam kod tebe, udomaćila sam se. Uхватила sam tvoj ritam disanja. Moji „Nijemci“ i ja imamo neku svoju rutinu, svoje male običaje, svoje osmijehe i svoje teške uzdisaje kad se nađemo na kraju njihovog radnoga dana. Današnji osmaši prva su generacija koju vodim od njihove prve godine učenja njemačkog jezika. Mali četvrtaši koji su veselo recitali „1,2 Polizei“ danas su mladi ljudi polako spremni raširiti krila i poletjeti ususret nekim novim školama, novim učiteljima i novim izazovima. Lijepo je što imamo priliku pratiti razvoj tolike djece u mlade ljude, zar ne? Kolike si ti već ispratila u svojih 150 godina! Oni dolaze i odlaze, a mi ostajemo, prilagođavamo se promjenama koje nam donosi vrijeme koliko možemo i nadamo se da će nam se oni koji odu barem nasmiješiti kad budu prolazili kraj nas. Znaš, onako, s toplinom u srcu, ne prazno. Za kraj ću ti ipak čestitati rimom:

Tvoja Frau Zdunić, prof.

Sretan ti 150. rođendan, draga Pavlekice!

Neka ti i dalje bude nasmiješeno lice:

neka te ne muče trice i sitnice,

neka ti se vesele učenici i učenice!

Potresima raznim hrabro odolijevaj,

ponosno svoju pjesmu znanja pjevaj!

Skupi u svojim zidovima još koje stoljeće,

zadrži u svojim hodnicima vječno proljeće!

Živjela!

Frida Gogolja, 2.c

ANA HEBLIN BOBREK I LUCIJA BALOG, NEKAD UČENICE, A DANAS ZAPOSLENICE PAVLEKICE

Kako je bilo biti učenicom Pavlekice?

Lucija Balog: *Lijepo.*

Ana Heblin Bobrek: *Učenicom Pavlekice bilo je jako sretno doba puno veselja, škola je bila na dobrom glasu. Nikada nisam bila tužna u školi. Profesori su bili najbolji. Uvijek sam osjećala zajedništvo.*

Kada ste bili učenica Pavlekice?

Lucija Balog: *Od 2000.g. do 2008.g.*

Ana Heblin Bobrek: *Od 1982. do 1990.*

Čemu Vas je Pavlekica poučila?

Lucija Balog: *Naučila me važnosti prijateljstva i učenju od drugih ljudi.*

Ana Heblin Bobrek: *Sama škola me poučila da u školu ideš s ekipom iz kvartu, prihvaćanju različitosti i da unatoč tome možemo funkcionirati*

Čuvate li još prijateljstva iz Pavlekice?

Lucija Balog: *Razredne slike, stare Pavleki časopise, USB-digitalne fotografije, kratke hlače u kojima sam igrala odbojku, razglednice prijateljica.*

Ana Heblin Bobrek: *Ne puno, ali da, s dvije cure od kojih je jedna moja vjenčana kuma, a druga je kuma mojoj djeci.*

Kako ste provodili školske odmore?

Lucija Balog: *Družila sam se s prijateljicama, slušala glazbu i trčala u trgovinu „Duh“ kupiti sladoled u tubi. Često smo izmjenjivali naljepnice, čitale budućnost iz kartica brojalica i radile origamije.*

Ana Heblin Bobrek: *Školske odmore provodila sam sjedeći na podu hodnika i razgovarajući s prijateljima o profesorima, testovima, ispitivanjima...*

Jeste li razmišljali biste li prihvatili posao u Pavlekici ili ste ga odmah prihvatili?

Lucija Balog: *Odmah sam ga prihvatila jer sam znala da želim raditi s djecom i jer sam i ja nekada pohađala tu školu.*

Ana Heblin Bobrek: *Odmah sam prihvatila posao jer sam dobila mogućnost da radim u svojoj osnovnoj školi.*

Koji predmet Vam je bio najdraži, kojeg se rado prisjećate i zašto?

Lucija Balog: *Engleski također i jer sam dobra u jezicima (jer mi je razrednica bila iz engleskog) volim grčki jezik i tjelesni. Profesorica grčkog nas je svugdje vodila i jako nas je voljela. Radi tih jezika sam upisala klasičnu gimnaziju.*

Ana Heblin Bobrek: *Najdraži predmet mi je bio hrvatski zbog izvrsne profesorice, pomoglo mi je u životu.*

Postoji li predmet koji Vam i danas izaziva lošu emociju i zašto?

Lucija Balog: *Matematika jer mi nikada nije išla za rukom, nisam dobra s brojevima, a i mijenjali smo profesore svake godine.*

Ana Heblin Bobrek: *Matematika mi nije išla najbolje jer sam ja više za društvene predmete.*

Kako se osjećate danas u Pavlekici jer još uvijek ste dio nje?

Lucija Balog: *Osjećam se kao doma, uvijek dolazim na posao nasmiješena i zato što sam i ja nekada bila dijete i imala sam svoje djetinjstvo u Pavlekici.*

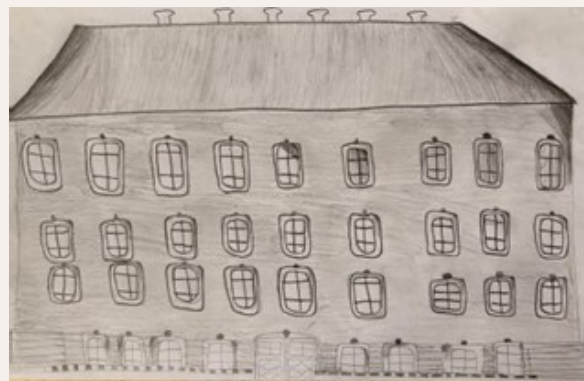
Ana Heblin Bobrek: *Osjećam se dobro jer volim raditi s djecom i radim posao koji volim.*

Oliver Kordić 2.b

Anastasija Jakovljević 2.b

Mila Marić 2.b

Kako je biti u istoj zgredi cijeli život, dugi niz godina, ali u različitim ulogama?

Lucija Balog: *Jako zanimljivo jer vidim kako se neke stvari mijenjaju i jer ima jako puno pozitivnih promjena.*

Ana Heblin Bobrek: *Meni je drago vidjeti kako se škola mijenja, život nam donosi promjene i zanimljivo je gledati ih i uočavati.*

Koju pojedinost ili pojedinosti biste izdvojili kao važne za daljnje obrazovanje i život?

Lucija Balog: *Najbitnije je da profesori motiviraju djecu za učenje jer ako je dijete motivirano bolje će razumjeti važnost obrazovanja.*

Bitno je fokusirati se više na stvari koje djetetu idu, a manje na stvari koje mu idu malo manje dobro.

Ana Heblin Bobrek: *Osnovna škola ponudila mi je osnovno znanje.*

Prva ljubav bila je u Pavlekici ili?

Lucija Balog: *Da, zaljubila sam se u drugom razredu. Na Valentinovo, mama mi je kupila crvene olovke, prijateljicu sam zamolila da stavi olovku na njegov stol jer je mene bilo sram. To je dovelo do zabune, shvatio je da se ona zaljubila u njega kad mu poklanja olovku i oni su prohodali...*

Ana Heblin Bobrek: *Prve simpatije, bile su u osnovnoj školi, uvijek je bilo da su nastajali da te simpatija primjeti, na nekakvim pogledima*

Kako ste se odlučili za svoje zanimanje?

Lucija Balog: *Oduvijek sam znala da želim raditi posao koji je povezan s pomaganjem ljudima pa je psihologija bila logičan izbor.*

Ana Heblin Bobrek: *4. razred srednje škole završila sam u Americi, jako mi se sviđjelo i ostavila sam mogućnost da se vratim u Ameriku, no i dalje sam htjela raditi s djecom u Hrvatskoj.*

Što biste poručili Pavlekima?

Lucija Balog: *Nemojte žuriti odrasti, uživajte u djetinjstvu, maknite se s mobitela, gradite prijateljstva i razumijevanje.*

Ana Heblin Bobrek: *Obrazovanje koje skupiš neka ti bude nagrada, digitalni svijet neće trajati vječno, ali znanje će trajati vječno tako da ulažite u sebe i nemojte misliti da se ne isplati učiti.*

Filip Eljuga 2.b

Rita Markovinović, 2.b

Franka Kolić, 2.b

Tu bih stavila još od Jelinica, u dokumentu s intervjuem je više tih starih škola, ali kako nisu potpisani radovi ispod, ne znam koji je pravi

Nika Komlenac i Elena Bilić, 5.d

DJED IVICA JELINIĆ

Intervju Frana Jelinića s njegovim djedom Ivicom Jelinićem i djedovom sestrom Gordanom Urlich (pohađali Osnovnu školu Pavleka Miškine 1959.-1967. i 1964.-1972.)

Kako ste se osjećali kada ste saznali da škola slavi 150 godina i da ćete biti intervjuirani kao bivši učenik?

Ponosno.

Koje Vas uspomene prvo preplave kada se sjetite svojih školskih dana?

Uspomene na bezbrižno djetinjstvo.

Kako je izgledala školska zgrada i učionice u vrijeme kada ste pohađali nastavu?

Kao sve škole u to vrijeme. Velike učionice, prozori, drvene klupe i stolci, velika sportska dvorana, laboratorij.

Sjećate li se kakav je bio raspored sjedenja i kakva je bila oprema u učionicama (klupe, pomagala)?

U 4 cjeline, u svakoj klupi 2 učenika, velika zelena ploča i spužva za brisanje, krede, ispred nas učenika stol za nastavnika, veliki drveni trokut, šestar, projektor, kemijski laboratorij, velika zemljopisna karta, globus, crne zavjese za zamračivanje prilikom gledanja filmova.

Koliko je učenika bilo u razredu i kakva je među vama bila atmosfera?

Bili smo veliki razred, svi smo se družili, neki su bili više zajedno, ali zajedno smo u svemu sudjelovali.

Možete li opisati kako je tada izgledao jedan tipičan školski dan.

Nastava je bila u dva turnusa, ujutro od 8:00 do 13:05 i popodne od 14:00 do 18:05, kako koji dan. Prva 4 razreda nastava je trajala kraće. U višim razredima likovni i tehnički smo imali u suprotnom turnusu. Pod malim i velikim odmorima smo se družili, pričali o nastavnicima, predmetima, dogovarali što ćemo poslije škole raditi, o simpatijama, kinu.

Koji su vam predmeti bili najdraži, a koji najteži i zašto?

Najdraži predmet mi je bila matematika, volio sam rješavati zadatke i kemija zbog eksperimenata, a najteži predmet fizika, vjerojatno zbog stroge profesorice.

Kakav je bio način predavanja učitelja u odnosu na današnji?

Teško je to usporediti obzirom da smo imali samo knjige iz kojih smo učili. Nastavnici nisu čitali suhoparno iz knjiga. Podučavali su nas na različite načine, ovisilo je o predmetu i trudili su se da shvatimo i naučimo.

Sjećate li se nekih posebnih nastavnih metoda ili trenutaka koji su vam ostali u sjećanju?

Sjećam se profesora iz povijesti, koji je bio i ravnatelj škole. O svakom događaju, kako iz davne prošlosti tako i bliže, pričao nam je kao da je on u svemu sudjelovao. Nama djeci je bilo zanimljivo, a tako smo i lakše zapamtili, kao priče.

Kakav odnos ste imali s nastavnicima? Jesu li bili strogi, pravedni, duhoviti...?

U moje vrijeme nastavnike se poštivalo, neki su bili stroži od drugih. Najgore nam je bilo ako smo nešto napravili pa su nastavnici o tome napisali u informativku i roditelji su se morali potpisati ili su zvali doma da dođu u školu. Tada nismo znali što je gore, da te samo nastavnik izgrdi ili još i roditelji. Svi nastavnici su nas učili da jedan drugome pomažemo. Znali smo se mi i potući, uvijek zbog neke gluposti, ali to se brzo rješavalo. Prvo si išao na razgovor k razredniku pa onda k ravnatelju. Pri većim problemima zvali su se roditelji, dobili bi jedinicu iz vladanja ili ukor. Bilo je i kazni roditelja, a bilo je i otkazivanja školskih izleta i odlazaka u kino.

Možete li se prisjetiti nekog učitelja ili učiteljice koji su na Vas ostavili poseban utjecaj?

To su bile profesorica Čengić iz matematike i profesorica Maričić iz hrvatskog. Bile su stroge, ali pravedne. Uvijek su imale vremena za nas, znale su tko je kome simpatija, tko se posvadio, tko ima kakvih problema kod kuće, s učenjem. Znale su slušati što nas muči i pokušavale to riješiti

Kako su izgledali odmori i što ste najčešće radili tijekom malog i velikog odmora?

Svi bi izletjeli iz razreda, svatko je imao nešto nekome za reći, družili smo se s učenicima iz drugih razreda, ispitivali što su oni radili tijekom sata nekog predmeta da znamo što nas čeka.

Jeste li imali neka omiljena mjesta za druženje u dvorištu ili oko škole?

Najviše smo se zadržavali iza dvorane za tjelesni. Tamo je bio najveći prostor za igru.

Koje su igre bile najpopularnije među učenicima?

Za nas dečke najpopularnija igra je bila pikulanje. Igranje graničara, nogomet.

Jesu li se organizirali školski izleti, priredbe ili druga okupljanja? Kako su izgledala?

Imali smo školske izlete, priredbe. Skoro iz svih predmeta smo imali grupe kao izvanškolske aktivnosti. Tečaj engleskoga i odbojka organizirani su u školi, tako da nas roditelji nisu morali voditi u grad.

Postoji li neki događaj iz tog vremena koji Vam je posebno drag?

Izlet u osmom razredu, za kraj osnovne škole. Lijepo i tužno.

Što mislite, koje su najveće razlike između školovanja nekad i danas?

Teško je to usporediti. Puno toga se promijenilo. Računala, mobiteli, način razmišljanja, učenja, odnos prema školi, nastavnicima, učenicima. Puno informacija koje se mijenjaju skoro svaku minutu. Mi smo imali vremena i za učenje i za igru.

Da možete današnjim učenicima dati jedan savjet iz svog iskustva kakav bi bio?

Pričajte jedni s drugima, slušajte i pomažite jedni drugima.

Kako danas gledate na svoje školovanje i koliko vas je oblikovalo kao osobu?

Bilo je to prekrasno razdoblje puno i smijeha i suza, kao što je i život. Puno toga sam naučio, a najviše da poštujem druge.

Što biste poželjeli školi povodom njezine 150. godišnjice?

Još puno godina i uspjeha u radu.

KATUŠIĆ

Zovem se Ivana Gržina, djevojačkog prezimena Katušić. Nekadašnja sam učenica Pavlekice, a danas moja kći pohađa istu školu. Po zanimanju sam kustosica, a zaposlena sam u jednome umjetničkom muzeju koji prikuplja stare slike. Osim proučavanja i skrbi o muzejskim predmetima, moj posao uključuje rad s posjetiteljima i nerijetko su to učenici osnovnih škola.

Školsko iskustvo nekad i sad

U kojem razdoblju ste pohađali školu i kakva je tada bila?

Školu sam pohađala između školske godine 1986./1987. i školske godine 1993./1994. Zgrada je tada bila nešto manja, ali jednako puna djece i bučna.

Što vam prvo padne na pamet kad se sjetite školskih dana?

Kad se sjetim školskih dana, prvo mi na pamet padnu moji razredni kolege, moje tri razrednice – učiteljica Ivana Blažević, učiteljica Anka Pasqualin i profesorica Biserka Tvrtković, kao i dugogodišnji školski domar koji je i živio u školi, naš dragi striček Perica.

Kako su izgledale učionice, školsko dvorište i zgrada u vaše vrijeme?

U moje vrijeme školska zgrada je bila manja pa je u njoj bio manji broj učionica, ali mi se čini da su prostorije bile malo veće. U potkrovlju tada nije bilo učionica. Dvorana se nije mogla pregraditi u dva dijela. Podrumski prostor je izgledao posve drugačije. U zgradi nije bilo dizala niti klimatizacijskih uređaja. Danas su i školsko dvorište i učionice znatno bolje opremljeni i veselije uređeni te su izgledom i funkcionalnostima prilagođeni djeci. U dvorištu mi jedino nedostaje magnolija koju je 1987. ili 1988. moj razred posadio s učiteljicom Natalijom Juršić Novosel, koja danas, nažalost, više nije s nama.

Nastava i učitelji

Koji su vam predmeti bili najdraži i zašto?

Najviše sam voljela hrvatski jezik, povijest, latinski jezik i kemiju. Mislim da su tome najviše pridonijeli nastavnici koji su mi predavali te predmete jer su ih znali učiniti zanimljivima. To su redom bili strogi učitelji i profesori, no izvrsni i predani predavači koji su se posve davali učenicima i obožavali smo ih.

Kakav je bio odnos učenika i učitelja tada, a kakav je danas, po vašem mišljenju?

I tada i danas je bilo strožih i blažih učitelja, onih koji su distanciraniji i onih koji su pristupačniji. Treba priznati da je u vrijeme mog školovanja bilo i straha od nekih profesora, čega danas, čini mi se, više nema; štoviše, otišlo se u drugu krajnost. Moj je dojam da su nekad djelatnike u školstvu učenici i roditelji više cijenili i ophodili se prema njima s više poštovanja. To je odraz stanja u cijelom društvu, u kojem je prosvjetarska profesija, zajedno s brojnim drugim javnim djelatnostima, poput primjerice zanimanja u kulturi, izgubila na ugledu.

Kako su izgledali školski dani bez tehnologije – bez pametnih ploča, tableta i interneta?

Za mojih školskih dana postojala je isključivo klasična zelena ploča po kojoj se pisalo kredom. Još se sjećam neugodnog osjećaja koji je prah krede ostavljao na koži prstiju. Učitelji su na raspolaganju imali najjednostavnija nastavna pomagala. Od tada dostupne tehnologije koristili su se grafoskop, dijaprojektori, kasetofoni i televizori. Vjerujem da je zbog svega toga nastava bila suhoparnija nego danas te da se puno toga učenicima nije moglo predočiti onako zorno kako je to moguće danas. Činjenica je, međutim, da tada djeca za vrijeme odmora nisu gledala svatko u svoj ekran, već su neprestano bila u interakciji.

1989.

Jeste li imali školske priredbe, izlete, natjecanja – kako su se organizirala?

Ne sjećam se da je bilo sajmovi, Dana otvorenih vrata ili sličnih druženja, a klasične školske priredbe su bile podosta formalne i ceremonijalne. Čini mi se da su danas roditelji i šira zajednica puno više uključeni u različite školske manifestacije i te su prigode znatno neobveznije koncipirane. Izleta je, kraćih i višednevnih, bilo i tada, ali su putovanja u inozemstvo bila rjeđa. Od natjecanja se sjećam samo standardnih natjecanja iz različitih predmeta od općinske do državne razine, literarnog natjecanja Lidrano i vjeronaučne olimpijade. Tada nije bilo matematičkih i prirodoslovnih „liga“ i slično. Neki profesori su vodili svojevrstne „napredne“ grupe za zainteresirane učenike, ali nerijetko nije ni bilo posebnih priprema ili „treninga“ za natjecanja.

Promjene kroz vrijeme

Kada danas pogledate školu, što vas najviše iznenađuje ili veseli u usporedbi s vremenom kad ste bili učenica?

Kako su u novije vrijeme ojačale spoznaje o različitim zdravstvenim i razvojnim poteškoćama koje mogu otežati praćenje nastave i učenje, kao i svijest o potrebi da se škole zbog toga jače timski ekipiraju educiranim kadrom, danas se u nastavi primjenjuje individualizirani pristup učeniku, u školama djeluju stručne službe s pedagogom, psihologom, često i defektologom, a nemali broj djece ima osobnog asistenta u nastavi. Danas je i raširenija svijest o vršnjačkom nasilju te se aktivnije u školama radi na prevenciji takvog ponašanja. Veseli me i doista širok izbor izvannastavnih aktivnosti danas na raspolaganju učenicima, unutar kojeg bi svatko mogao pronaći nešto za sebe. Primjećujem i veliki angažman nastavnika u radu s djecom koja imaju veće akademske ambicije ili se pripremaju za različita natjecanja.

Što biste voljeli da današnji učenici znaju o „vašem vremenu“?

Posve osobno, jako me razveselila činjenica da od djelatnika iz „mog vremena“ u školi još uvijek rade, ako se ne varam, jedna teta kuharica, jedna profesorica i knjižničarka. Voljela bih da današnji učenici znaju da smo, iako su se uvjeti života, rada i školovanja u ovih četrdesetak godina – otkad sam prvi puta prešla prag Pavlekice – jako promijenili, i mi kao učenici imali smo iste školske muke, tuge i veselja kakve njih zaokupljaju danas. I mi smo vjerovali da je školsko doba najdosadnije i nategobnije na svijetu i jedva čekali da odrastemo i postanemo „sami svoji gospodari“. Neka uživaju u dobi u kojoj su sada, dok nad njima bdiju i usmjeravaju ih roditelji i nastavnici, omogućujući im bezbrižno djetinjstvo i školovanje. Problemi svijeta odraslih daleko su ozbiljniji i tegobniji od bilo čega s čime se oni trenutno suočavaju.

Što mislite, u čemu su današnji učenici u prednosti, a što ste vi možda imali bolje?

Danas učenici raspolažu nekoć nezamislivim resursima koji im uvelike olakšavaju učenje. Počevši od daleko šireg izbora vrlo atraktivnih i lijepo ilustriranih enciklopedija koje na primjeren način djeci približavaju brojne pojmove i fenomene, do sveprisutne digitalne tehnologije i mrežne infrastrukture koje olakšavaju pristup informacijama te produblivanje i kontekstualizaciju sadržaja usvojenih iz udžbenika. Nadalje, postoji raznovrsniji izbor sportskih i kreativnih aktivnosti kojima se mladi mogu baviti izvan škole. Da ne spominjem da se nekad do škole pješačilo ili koristilo javni prijevoz, dok danas velik broj učenika, čak i onih koji stanuju nedaleko od škole, roditelji dovoze automobilom. Učenički život danas možda nije lakši, ali je ugodniji i u velikoj mjeri olakšan. Ono što, po mojem mišljenju, djeci danas nedostaje jest više boravka u prirodi, na otvorenom i u fizičkoj igri. Možda sam pristrana kad primjećujem da je među učenicima nekad bilo više solidarnosti i da nije bila tako izražena međusobna kompetitivnost u različitim poljima. Iako se nije kao danas javno proklamirala vrijednost različitosti, čini mi se da su se među djecom više uvažavale posebnosti u ponašanju, stilu odijevanja i odabiru subkulturnih izričaja. U vezi s time je i danas daleko rasprostranjenije vršnjačko nasilje, čemu su vjerojatno pridonijele i društvene mreže.

Poruka za kraj

Što po vama čini duh ove škole koji traje već 150 godina?

Posebnost ove škole, osim visokih akademskih standarda, njezina je čvrsta ukorijenjenost u lokalnoj zajednici.

Kada biste mogli ostaviti poruku budućim generacijama učenika i učitelja – što biste im poručili?

Obrazovni temelji koje sam stekla u Osnovnoj školi Pavleka Miškine pratili su me kroz cijelo moje daljnje školovanje i teško mi je zamisliti kakva bih danas bila da nisam pohađala baš ovu školu i imala čast da me podučavaju i odgajaju baš njezini djelatnici. I u gimnaziji i na fakultetu sam s ponosom isticala da sam dijete Pavlekice jer su tolike ranije generacije njezinih učenika ostavile sjajan dojam u tim institucijama. Vjerujte da se glas o ovoj školi uvijek daleko čuo. Pronosite ga i dalje!

SRETAN TI 150. ROĐENDAN, DRAGA PAVLEKICE

Ova nastavna godina protekla je u slavljeničkom duhu. Brojne aktivnosti i projekti bili su posvećeni obilježavanju 150. rođendana OŠ Pavleka Miškine.

Pod geslom *Za svojom zvijezdom* odvijale su se pripreme za veliko slavlje, za 150. rođendan naše Pavlekice. Izrađivali su se crveni makovi, snimali filmovi, hodnicima su odjekivale pjesme zbora i školskog benda.

S ponosom ističemo da je u ovoj godini slavlja nastala i monografija *Škola sretnog lica – Pavlekica*. Stare školske fotografije, memoari bivših djelatnika i učenika prizivaju neke davne uspomene, a sadašnji trenutci svjedoče o očuvanju tradicije i ostaju kao zalag budućim generacijama.

Veliku 150. obljetnicu zajednički smo proslavili 15. svibnja 2026. svečanom akademijom na Hrvatskom katoličkom sveučilištu. Brojni su učenici, uz podršku učitelja i bivših Pavleka, izveli mjuzikl *Školski vremeplov*. Glumom, pjevanjem i plesom željeli smo ispričati priču o školstvu, školovanju i o našoj školi – ali ne samo prikazom sadašnjosti. Vremeplov nas je vratio u prošlost – u prošlost naših roditelja, djedova i baka, ali i u dalju prošlost. Omogućio nam je i da se prebacimo u budućnost, da zavirimo u buduće učionice i upoznamo buduće učitelje, naravno, na šaljiv način – kako i priliči jednom mjuziklu.

Draga naša Pavlekice, želimo ti još puno veselih i uspješnih godina!

Školski vremeplov

Producentica:

Vesna Vrbanović

Redateljice:

Natalija Stipetić Čus, Ita Tissauer Pavičić

Scenaristice:

Ita Tissauer Pavičić, Natalija Stipetić Čus

Koreografkinje:

Saule Ashimova, Olja Jovanović Zurovac

Kostimografkinja:

Petra Iveković

Scenografija:

Natalija Stipetić Čus

Glazbeno vodstvo:

Ita Tissauer Pavičić, Saša Marić, Karmela Kralj, Leticia Čus, Nikolina Hrkać

Orkestar Greenhill Club Big Band

Dirigent:

Bruno Baršić

Izrada videomaterijala:

Leticia Čus, Ita Tissauer Pavičić, Natalija Stipetić Čus, učenici 8.b i 8.c razreda

Izvršne producentice:

Leticia Čus, Natalija Stipetić Čus

Tehnička podrška:

Marija Markl, Dino Pongrac

Sudjelovali su:

Učenci 5. razreda: Andreja Arlović, Petra Blažević, Vita Hrdalo, Elia Ivančić, Neith Kale, Kiara Kamalić, Una Kamalić, Tena Knežević, Iola Rešić, Pia Željeznjak

Učenci 6. razreda: Duaa Alhussein, Matej Lozančić, Magdalena Maček, Ema Medved, Iris Novaković, Grga Radojičić

Učenci 7. razreda: Gabrijele Filipović, Sara Havliček, Ana Pejaković, Šimun Perić, Mia Pokupec, Tina Sinožić, Luka Smoljan, Vito Šimić, Gabrijel Tomić

Učenci 8. razreda: Uma Blagus, Katarina Čepo, Klara Fabijanić, Marin Grgić, Damjan Hundić, Tonka Pavić, Marinela Paligorić, Petra Puškarić, Olja Ščekić

Mali zbor Pavleki

Bivši učenici

Leticia Čus, Ante Hajduk, Lara Puhovski, Luka Sudić, Igor Vorkapić

Učitelji

Nataša Dorosulić, Maja Klanac, Anita Kristian, Marko Marčec, Nikolina Matovina Hajduk, Jasmina Meić, Suzana Perkov, Dubravka Ciganović

Voditelji

Neva Sever Melcher, Mark Gajić

U mjuzikl su uvršteni dijelovi teksta i songova g. Ivica Krajača s proslave 140. obljetnice škole, mjuzikala Priča sa Zapadnog kolodvora i Vrtoglavica.

Zahvaljujemo na potpori u pripremi i realizaciji proslave 150 godina OŠ Pavleka Miškine:

Gradskom uredu za obrazovanje, sport i mlade

Ministarstvu znanosti, obrazovanja i mladih

izdavačkoj kući ALFA d.d.

izdavačkoj kući Školska knjiga d.d.

Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu

Hrvatskom katoličkom sveučilištu

Školi primijenjene umjetnosti i dizajna,

odjelu dizajna keramike, Maku Melcheru

Foto studiju e – Jure i Vinko Badrov

Lions klubu Zrinjevac

Predragu Vukičeviću

Catering Zrinski

Zahvaljujemo i djelatnicima Škole, roditeljima i učenicima!

Ita Tissauer Pavičić, prof.

NAJPOPULARNIJE ROĐENDANSKE TORTE

Švarevald torta

Klasik koji ne izlazi iz mode.

- 6 jaja
- 6 žlica šećera
- 4 žlice brašna
- 2 žlice kakaa
- 1 prašak za pecivo

Prirema:

Odvojiti bjelanjke i istući ih u čvrst snijeg.

Žumanjke pjenasto umutiti sa šećerom, dodati brašno, kakao i prašak za pecivo. Na kraju lagano umiješati snijeg. Peći na 180°C oko 15 min. Ispeći je potrebno tri ovakva biskvita.

Nadjev od višanja:

- 700 g višanja iz kompota + sok
- 4 žlice šećera
- 2 pudinga od vanilije
- 2 žlice gustina

Priprema:

Višnje ocijediti, sok sačuvati. 500ml soka zakuhati sa šećerom. U ostatku soka razmutiti puding i gustin, ukuhati u kipuću sok. Dodati višnje. Ohladiti.

Krema + završno:

- 1l vrhnja za šlag
- 3 – 4 žlice šećera u prahu
- Čokoladni ukrasi

Slaganje:

Kora- natopiti sokom od višanja- pola nadjeva od višanja - šlag- kora- ostatak višanja - šlag kora. Cijelu tortu obložiti šlagom i posložiti čokoladne ukrase.

Kremasta torta s plazmom i bananama

Za koru:

- 6 bjelanjaka
- 6 žlica šećera
- 4 žlice brašna
- 1 prašak za pecivo
- 1 vanili šećer
- 1 žlica ulja
- Prstohvat soli

Istući bjelanjke sa šećerom, dodati ostalo. Peći na 180°C 15-20 min.

Za nadjev:

- 1l mlijeka
- 2 pudinga od vanilije
- 200 g šećera
- 8 žlica brašna
- 250 g margarina/maslaca
- 200 g namaza od lješnjaka

Skuhati gust puding od mlijeka, pudinga, šećera i brašna. Ohladiti. Izraditi pjenasti margarin i spojiti s ohlađenim pudingom. Dodati namaz od lješnjaka.

Slaganje:

- 300 g plazme
- 3-4 banane
- Šlag za ukras

10 NEPOZNATIH ČINJENICA O ROĐENDANIMA

1. Najčešći rođendan u mnogim zemljama je 16. rujna.
2. „Happy Birthday to You“ najprevođenija je pjesma na svijetu.
3. Tradicija rođendanske torte sa svijećama dolazi iz Njemačke.
4. U nekim zemljama djeca dobivaju slobodan dan u školi na svoj rođendan.
5. Američki astronaut Jim Lovelli proslavio je svoj 40. rođendan u svemiru na misiji Apollo 8 oko Mjeseca 1968. godine.
6. Najveća rođendanska torta ikad napravljena bila je visoka 31 metar i teška preko 50 tona uz prigodu 50. rođendana škole u Meksiku.
7. Tradicija puhanja svijeća i izricanja želje na rođendanu dolazi iz vremena starih Grka.
8. Britney Spears potrošila je milijun dolara na svoj 25. rođendan u Las Vegasu 2001. godine.
9. 29. veljače je najrjeđi rođendan.
10. Najčešći rođendan u Hrvatskoj je 7. rujna.

Elena Bilić, 5.d

Kaja Čevra, 2.c

Jana Jakim, 2.c

Jakov Burazer, 2.c

LITERARANI I LIKOVNI RADOVA MALIH I MALO VEĆIH PAVLEKA

LIJEPA ŠKOLA

Lijepa škola,
voljena i predivna,
jedna jedina!
Škola najbolja,
dobra Pavlekica,
sretan ti rođendan!

Fran Rostohar, 5.d

HVALA TI

Draga Pavlekice, lijepa školice.
Jako si stara,
ali hvala ti za sve od prvoga dana.
Imaš odlične učitelje i učiteljice koji nas uče
mnoge stvari za ubuduće.
U ovoj školi mi se sve sviđa,
od učionica, dvorane, dvorišta i hrane.

Ana Burazer, 5.d

VOLIM TE!

Draga Pavlekice,
hvala ti na svom znanju
koje si mi priuštila.
Hvala ti što me učiš
i podupireš moj rad.
Makar nekada mrzim učiti,
volim te!

Hvala svim učiteljima na trudu i strpljenju s nama!

Laura Baćak, 5.d

VAŽNA I SNAŽNA

Naša škola je važna, ali i snažna.
U našoj školi učiti se mora,
ali to ne znači da veselja nema.
Svaki dan svaki razred u avanture nove.

Paula Pepić, 5.d

LIJEPA TI SI

Pavlekice naša,
lijepa ti si,
učiš nas sve
što trebamo znati.
Još dugo bit ću ovdje,
ponekad je teško,
ponekad lako.
Imaš sve za svu djecu,
Draga naše Pavlekice,
I znati moraš da volimo te svi!
Marta Karačić, 5.d

Lucija Prlić, 2.c

ŠKOLA

Škola je preko ljeta tužna
i bez učenika ružna.
Sama gleda u gore
dok učenici idu na more.
Ali kad se učenici vrate,
škola nije sama i
pojave se ljepote.

Petar Crnčić, 5.d

SLAVNA

Pavlekice moja mila i draga,
za mene uvijek bit ćeš slavna.
Posebna si jer uvijek
pomoći si mi znala.

Nika Skvičalo, 5.c

Lota Štivičić, 2.c

PJESME U PROZI O PAVLEKICI 7.D

Proljetno jutro, sunce sja, a s obližnjeg stabla čuju se zaigrani ptići. U daljini miris svježe pokošene trave. Igralište Pavlekice prekriveno suncem. Zaigrani učenici igraju se. Sreća razbija sve brige, a ljeto nam je sve bliže.

Vid Jerković, 7.d

Rano je jesensko jutro. Hodam po mokrom pločniku. Mirno je i tiho. Jedino se čuju kapi kiše i pad kestenja po asfaltu. Ulazim u školu gdje su svi zabrinuti zbog ispita. Mračno je, svjetla još nisu upaljena. Samo se čuje šaputanje drugih učenika. Zabrinuto ulazimo u učionicu...

Arna Car, 7.d

Hodnici puni, nikad nisi sam. Sreću to budi jer prijatelje možeš naći svugdje. Dvorište puno, svi se zabavljaju. I zabava nikad ne odlazi. U svakom kutu sretne učionice pune boja. To je naša škola po imenu Pavlekica.

Jan Šebelić, 7.d

IGRA NA DVORIŠTU

Školsko dvorište,
lopta leti visoko,
smijeh odzvanja.
Niko Piljac, 5.a

MOJA ŠKOLA

Hodnici puni smijeha.
Znanje cvjeta tu.
Dora Tomić, 5.a

ŠKOLA

Djeca sve uče.
I zadaća se piše.
Igraju se svi.
Yulu Ye, 5.a

PAVLEKICA

Pavlekica naš je dom,
uvijek će nam u srcu biti
zbog predivnih sjećanja.
Idemo joj svaki dan,
i nešto novo naučimo.
Vita Hrdalo, 5.a

MOJA PAVLEKICA

Puno godina
zvuk đaka odjekuje,
a škola blista.
Leona Kampuš, 5.a

UČIONICA

Učionica tiha,
kreda šapuće znanje,
zvono budi dan.
Ivan Marković, 5.b

MOJA ŠKOLA

Zvono rano zvoni,
u klupi pišu učenici,
otvaraju pernicu.
Iola Rešić, 5.b

Maris Banić, 2.c

MOJA PAVLEKICA

Pavlekico naša,
u srcu mi šapćeš ti
poput toplog sna.
Una Kamalić, 5.a

PAVLEKICA

Pavlekica sja,
tiho nosi osmijeh blag,
jutro ljepše je.
Petar Ptičar, 5.a

Magdalena Ribarić, 2.c

PAVLEKICA

Jutro tiho sja
Pavlekicu nam budi dan
prijatelji su tu.
Petra Škopljanac, 5. a

ŠKOLA

Pun hodnik đaka,
koraci odjekuju,
zvono spašava.
Jure Domagoj Lukin, 5.b

PRIJATELJI

Ruku pod ruku,
iz klupe u život dug,
Miškina nas spaja.
Lu Tomljenović, 5.b

Mia Baričević, 2.c

PAVLEKICA PUNA OSMIJEHA

To je škola naša,
puna divnih profesora
i malih prvaša
pa do velikih osmaša.
Lijepih li je boja,
škola moja i tvoja.
Imamo dvoranu veliku,
divnu Pavlekovu muziku,
dobru dramsku logiku
za predstave i našu publiku.
Oj, školo naša, divna li si,
na odličnoj adresi,
osmijeh i radost svima donesi!
Mila Barjašić 5.a

UČENJE

Previše učim.
Sunce zove na igru,
sanjam romobil.
Petar Jurela, 5.a

PAVLEKICA

Školsko zvono bije
kreda šapuću po ploči
djetinjstvo raste!
Toma Barišić, 5.a

RADOST U PAVLEKICI

Djeca hodnicima trče,
profesori se smiju,
a učenici u klupi marljivo rade.
Kiara Kamalić, 5.a

ŠKOLSKI ŽIVOT

Školsko dvorište,
torbe su pune znanja,
zvono odzvanja.
Niko Radin, 5.b

ŠKOLSKI ŽIVOT

Knjiga mi spava,
olovka se dosađuje,
ja gledam kroz prozor.
Neith Kale, 5.b

MOJA ŠKOLA

Tijekom sto pedeset godina
u istim školskim klupama
stvaraju se novi počeci.
Lava Lopac, 5.b

U PAVLEKICI

U Pavlekici
profesori nas uče
zanimljivosti.
Ana Bilić, 5.d

ŠARENA

Sva je šarena.
Moja je Pavlekica
puna dobrote.
Rosa Mei Grgić, 5.c

DIVNA I LIJEPA

Divna i lijepa,
radosna i zabavna
naša školica.
Marija Naglič, 5.c

NAJBOLJA ŠKOLA

Pavlekica je
najbolja škola u
sretnom Zagrebu.
Lena Samobolić, 5.c

NAJBOLJA

Škola najbolja.
Pavlekica super je.
Rođendan joj je.
Lukas Gluhak, 5.c

NE ZABORAVI ME

O, Pavlekico,
sretna školo moja,
ne zaboravi me!
Vladimir Ciglenečki, 5.d

PAVLEKICA

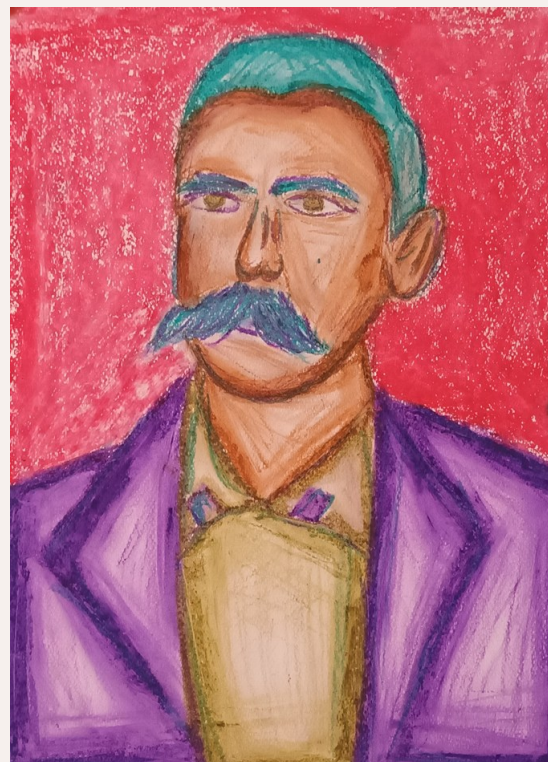
Pavlekica je
teška škola, ali voli
svoje đaciće.
Laura Baćak, 5.d

BLISTAVA

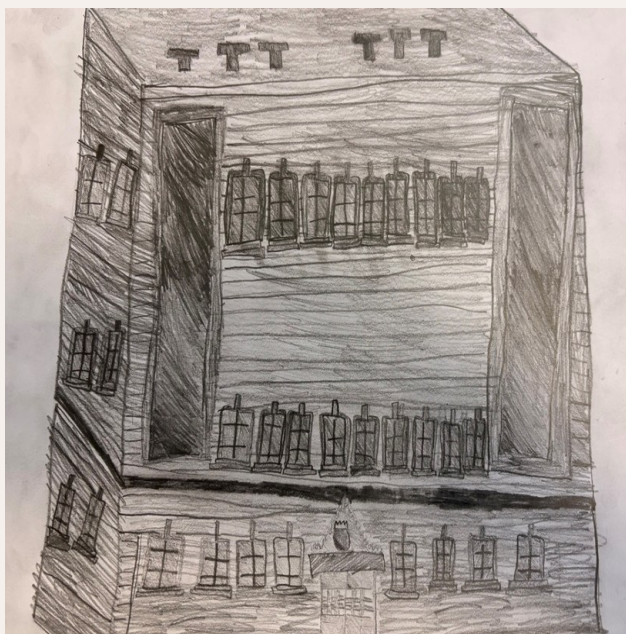
Sva je blistava,
velika i šarena
ta Pavlekica.
Elena Bilić, 5.d

NAJLJEPŠA

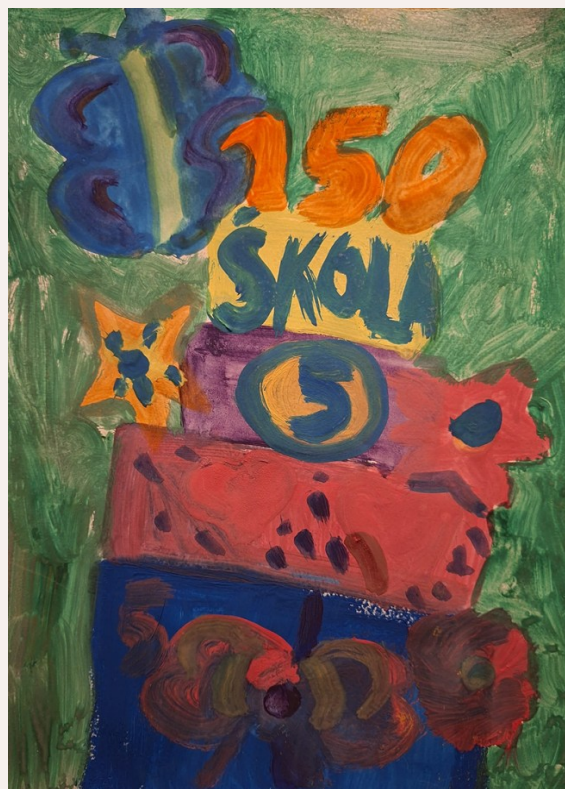
Ta Pavlekica
150 godina
najljepša ikad.
Ivan Pribanić, 5.c

Ema Boršić, 8.b

Kim Švenda, 2. b

Nik Blagus, 2.c

O ČEMU PRIČAJU HODNICI PAVLEKICE?

Naša škola iduće godine slavi svoj 150. rođendan i moj je zadatak u ovom radu pokušati osmisliti što bi sve mogli ispričati njezini stari hodnici. Školska zgrada je kroz svoju dugu povijest mijenjala izgled, pregrađivala se i rasla. Bilo je vremena kad škola nije bila u svojoj kući, ali je i dalje bila naša Pavlekica. Odgojila je i ispratila tisuće učenika. Školski hodnici često se iznenade kada u licu nečije mame ili djeda prepoznaju svog nekadašnjeg učenika. Izmjenjivala su se vremena, običaji, moda, ali prostori škole uvijek su bili bučni i ispunjeni. Od jutra do mraka njima bi netko prolazio. I kad ne bi bilo nastave, škola ne bi bila prazna jer bi u njoj vrijedno radile tete spremačice i stričeki domari. Kad ne bi bilo ni njih, zgradom su vladali pauci, mravi, smrdljivi martini i druge bubice. Zidovi pamte različite mirise, ugodne i neugodne: školskog ručka, sredstava za čišćenje, mokrih čarapa, blatnih tenisica, borovih grančica i suhog lišća. U školi se stalno nešto događa. Računa se, piše, crta i pjeva. Razgovara se, poučava, kori i tješi. Lašte se podovi, podmazuju vrata i popravljaju ormarići. Traži se izgubljeno, pregovara, svađa, a ponekad i tuče. Školskim se hodnicima korača bojažljivo, vuče kao puž, pocupkuje ili trči, pojedinačno, u paru ili u koloni. U školi se veselimo, zaljubljujemo, ljutimo, rugamo, tugujemo, sramimo se i ponosimo. Nekad osjećamo: ljubomoru, strah i tremu, ali uvijek poštovanje, zaštićenost, zajedništvo i pripadnost. Hodnici naše škole su dom svih njezinih učenika i djelatnika, prošlih, sadašnjih i budućih. Poželimo im još 150 godina i još toliko novih generacija. Živjela naša Pavlekica!

Judita Jelena Gržina, 4.a

Zašto ova djeca stalno trče?
 Mene, staricu Pavlekicu stalno muče!
 Ne znam više ni koliko godina imam,
 od buke i trke sva se klimam!
 Po hodnicima mojim djeca se druže,
 a o strogim profesorima priče stalno kruže.
 Zbog loše ocjene ponekad plaču,
 a zbog dobre od sreće skaču.
 Pod satom idu nuždu obaviti,
 zbog školske hrane koju nisu mogli probaviti!
 Kad roditelje pozove učiteljica,
 tad je u hodniku puno zabrinutih lica.
 S puno znanja izlaze iz škole,
 nadam se da me sva moja djeca vole!

Deni Zuhrić, 4. a

Jakov Zelmanović, 2. b

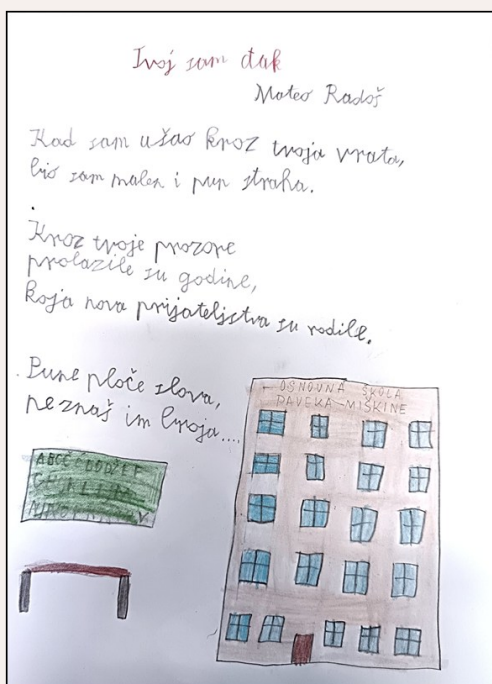
Elizabeta Lukina, 2. b

3.c I PAVLEKICA

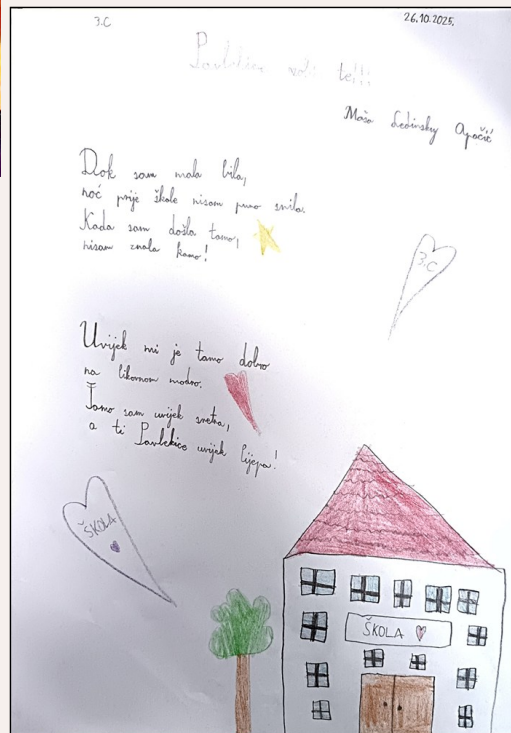
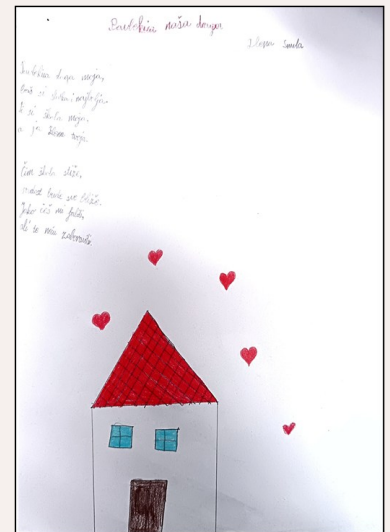
UPLAŠENI ĐAK

Kad sam ušao
kroz vrata,
nisam znao tamo
ili ovamo.
Bio sam uplašen,
nisam znao ništa!
Godine prolaze,
kao viroze.
Luka Dragičević, 3.c

PAVLEKICA

Hej, danas sam sretan
zato što Pavlekici je
rođendan!
Ovdje sam naučio čitati i pisati,
još puno toga ću naučiti.
U školi sam upoznao prijatelje svoje
jer da Pavlekice nema
ne bi bilo sreće moje.
Sretan sam što idem u Pavlekicu
jer volim svoju školu i učiteljicu.
Vid Hanžek, 3.c

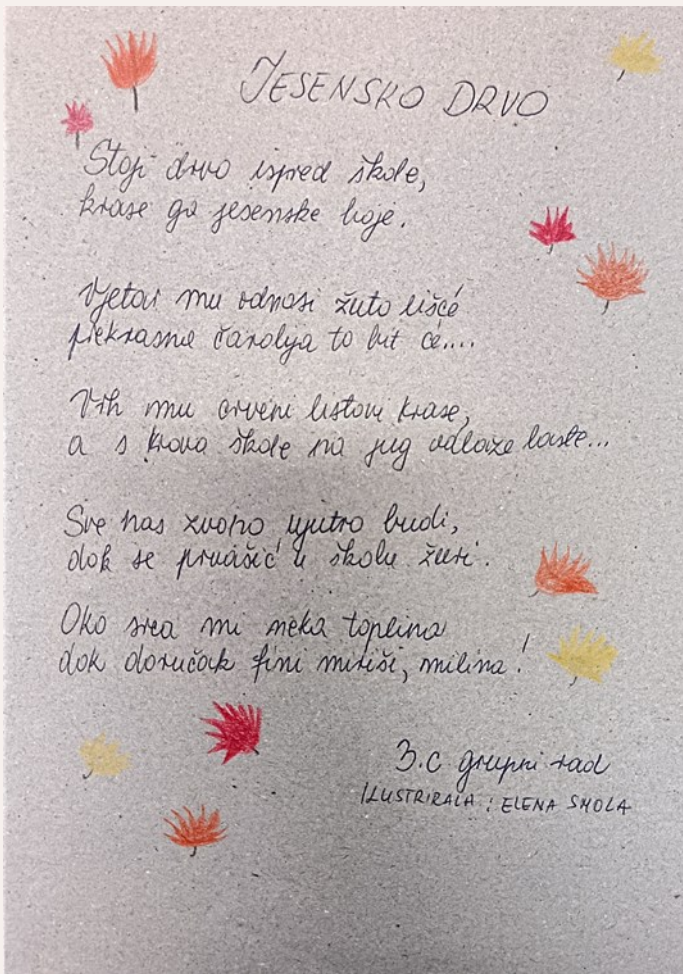

PRVAŠIĆ

Pređa mnom su zlatna škol-
ska vrata,
sa strahom se šuljam
dok strah me hvata.
Ja s djecom učim,
pomalo se mučim.
Matematika me čeka,
zadaća je puno,
al' neka.
Jurica Štritof, 3.c

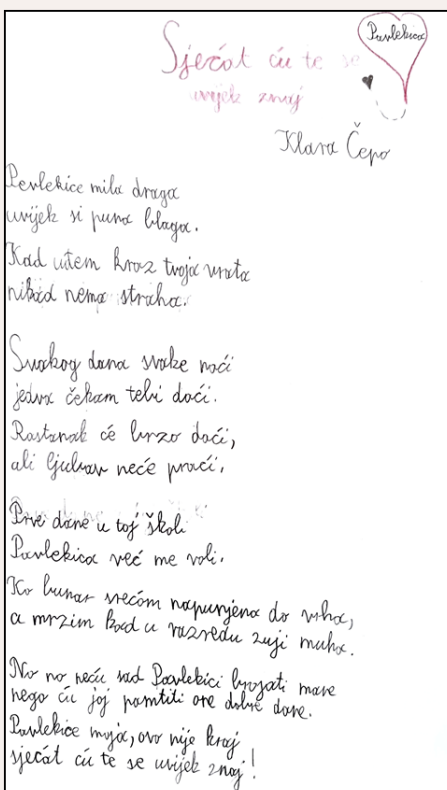
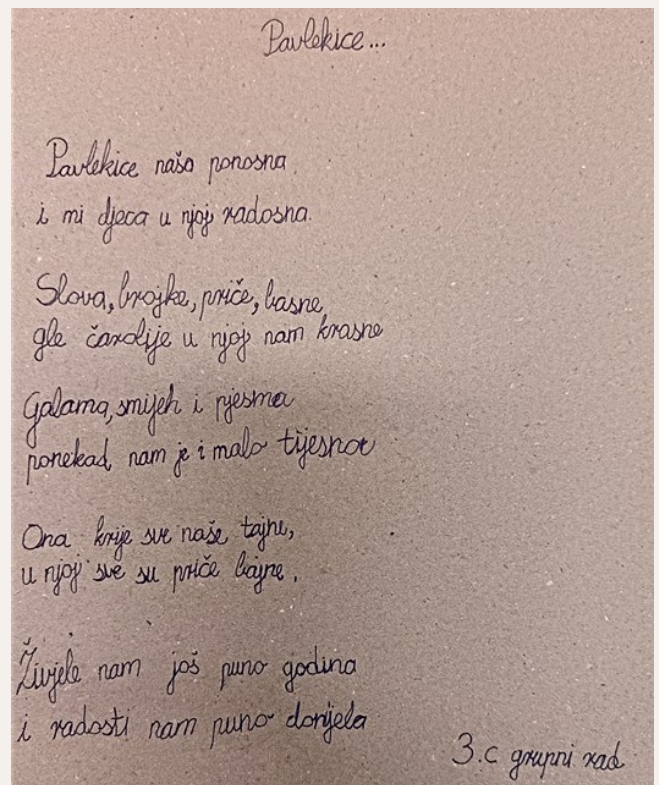
MOJA PAVLEKICA

Moja Pavlekica. Naučila sam puno brojki i slova.
Stepenice su šarene, puno je đaka, ma moja škola je najbolja.
Prijatelje i učiteljice nove upoznaš.
Radove nove radiš.
Doručak, ručak, užina, sve je fino. Blagdane slavimo!
U njoj ukrašavaš, radiš, čak i kitiš.
U njoj s peticama kući sretan dođeš.
Roditelji su zadovoljni jer je ova škola najbolja.
Od malenih nogu pa do 8. razreda u ovoj školi naučiš sve što želiš.
Nola Fabijanić, 3.c

PRED PAVLEKICOM

Pavlekica, Pavlekica,
mila mi je, najdraža.
Pred njom sam mislila i stajala,
to je neka škola dosadna.
Da se u njoj samo sjedi i uči,
a zatim ide kući.
No kad sam u nju ušla, rekla sam:
„Pavlekica mila, meni je najdraža!“
Rita Rukavina, 3.c

PAVLEKICE, O PAVLEKICE
O Pavlekice, o Pavlekice moja,
već se sjaji ona ploča tvoja.
Ti velika si kao otok Vir
u tebi je uvijek mir.
O Pavlekice, o Pavlekice, moja glava
razmišlja o tebi
dok ostale škole misle samo o sebi.
Ti si ona posebna koja nas pazi,
dok učiteljica nas mazi.

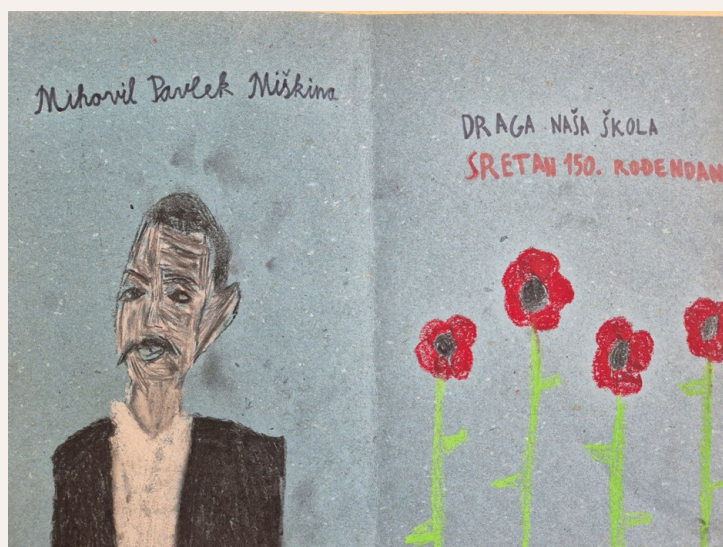
Marin Škrbić, 3.c

ČESTITKE 2.b

Lena Zidarić, 2. b

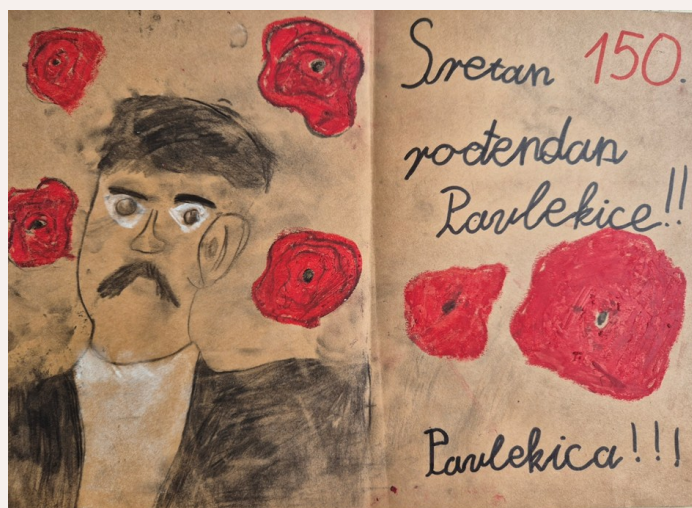
Klara Jacmenović, 2. b

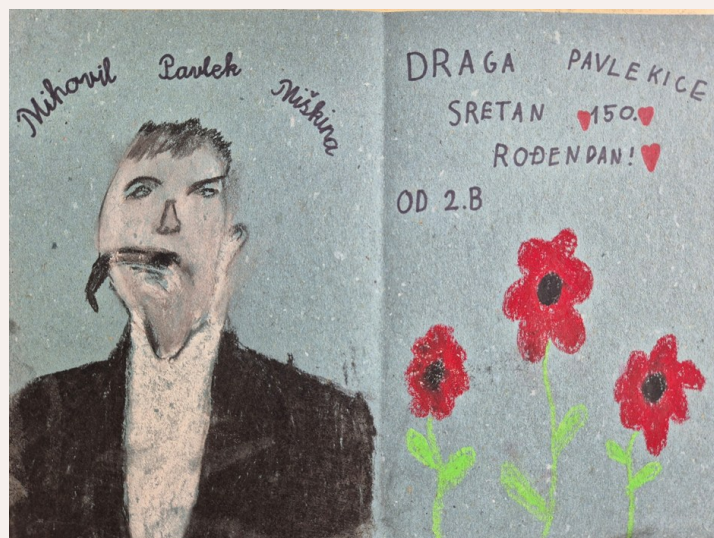
Oliver Kordić, 2. b

Jakov Zelmanović, 2. b

Toma Barjašić, 2. b

Mihael Milek, 2. b

Denis – pojavio se u školi 2 puta, stalno govori da će doći sutra.

Crnić - nije s nama od početka, ali je barem došao do završetka.

Čiček – ljudska verzija Chat GPT-a, na svakom državnom se plasira.

Teo – možda je niži od svih, ali zato ne može biti tih.

Fisto – Tech flis nosio preko godine cijele, postao glavni da ga sve cure žele.

Gojko – predsjednik razreda zadnje godine bio, profesora iz tehničkog najviše izludio.

Marin – lice je dramske i školskog benda, a njegov video nikako da trenda.

Sven – trenira plivanje noć i dan, mjesečario i ušao susjedu u stan.

Pero –svake godine sve gori i gori, evo ga učionica iz kemije gori.

Fićo – za ispite sve znao, a Juliu u prvom kamenovao.

Kecko- sve popravi, a zato projekte zaboravi.

Knez – Tehnički, joj, ne daj Bože, al' zato se kemija radit' može.

Petrović – visina mu daje snagu i divljenje, a srce mu najviše voli plivanje.

Škaro – box najbolje zna, ali ga kemija najviše zeza.

Špehar – najkovrčastiju kosu ima, te u sportu najčešće rastura.

8.a

Razrednik:

Marko Maljković, prof.

U školi uvijek bili.

U Leggero uvijek svratili.

Tjelesni nikad radili.

8. c i d poharali.

Sav hejt pokupile.

U Vukovaru glupost radile.

Svim profesorima živce dignule.

Mobitele nikad spremale.

Nacionalne sve prepisale.

Krajem nas 6/7 bilo

- Julia, Magi, Ema, Ninica, Maris, Nikica, Paula

Osmi be, razred naš dragi,
zajedno smo bili jaki i blagi.

Dvadeset četiri srca ista,
uspomena knjiga ostaje čista.

U klupama smo zajedno rasli,
smijali se, ponekad i kasnili.

Škola Pavleka Miškine nas spaja,
tu su uspomene bez kraja.

Razrednica Iva, uvijek uz nas stala,
znanjem i strpljenjem put nam je dala.

Sad se rastajemo, al' ne zauvijek svi
jer dio razreda zauvijek smo mi.

Nina Leko i Ema Boršić, 8.b

8.b

Razrednica:
Iva Šoštarić, prof.

U osnovnoj su trenutci brzo prošli.
Pred nas su zadnji dani došli.
Tri razrednika su se s nama izmijenila,
ali naša ekipa se nije promijenila.
Vrata knjižnice smo razbili, svi to znaju već.
Dugo smo zbog toga slušali istu riječ.
U Vukovaru smo radili gluposti bez mjere.
Ove ćemo uspomene pamtit i zauvijek bez zamjere.

Ante Đuranović, 8.c

8.c

Razrednica:
Lorena Papeš, prof.

Dvadeset i sedam, to je naš broj. Najveći je u školi baš ovaj roj. Od petog razreda mi smo rekorderi, ima nas u svakoj mjeri.

Svatko od nas ima svoje mane, brige i rane,
ali kada smo zajedno, složni, u miru i bez drame,
jači smo od brane.

Postoje kod nas i jezičari pravi,
a i oni kojima je samo zezancija u glavi. Neki rade sto na sat, neki su lijeni kao gljive, neki glazbom
žive, a drugi sportu se dive.

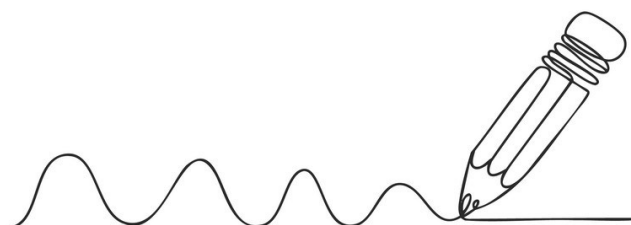
Svađe smo brojali, zbog padova nadu gubili, zbog sitnica bili najveći suparnici,
za svaku glupost trčali razrednici. Teško je bilo pronaći svjetlost u silnoj kmici.

No unatoč svemu, došao je kraj.
Nakon svih smijehova, plača i ljutnje, razriješene su sve pomutnje.
Pamtite nas, Pavleki, završio je naš osnovnoškolski raj.

Vita Zvonar i Petra Vukuša, 8.d

8.d

Razrednica:
Ivana Ajduk Kosić, prof.

VODIČ ZA PREŽIVLJAVANJE OSMOGA RAZREDA

Osma godina pakla ili osma godina raja? Kako kome. Ovisi o puno stvari. Kao naprimjer: o razini strpljenja, truda, mentalne snage. Neki su rođeni da žive pod pritiskom i da se s njim bore kao s vatrenim zmajem, a neki su slabi kao tanki led koji će puknuti čim nešto sitno pođe po zlu. Ovaj je vodič za sve. I za anđele i za vragove osmoga razreda. Za one koje tek čeka taj veliki, vatreni zmaj. Osmi razred, to jest zmaj, ima dva dijela. Ima glavu i rep koji predstavljaju dva polugodišta. Prvo polugodište, zmajev rep, ima veliku ulogu temelja. Odmah moraš krenuti iz niskog starta, bez imalo usporavanja jer ti prvo polugodište jako utječe na drugo. Moraš zmaju odrezati taj rep. Iz repa nastaje ta silna vatra. Kada sve započne, moraš odmah biti ozbiljan. Svakom odličnom ocjenom olakšat ćeš si borbu drugog polugodišta. Odrubit ćeš zmajevu glavu s lakoćom ako mu oduzmeš iskru. Dakle, nemaš izbora, moraš sjesti i moraš učiti kao da ti je zadnji dan. Ali ne dan prije ispita, nego već od najave ispita moraš redovito učiti. Moraš biti spreman kada zmaj zamahne repom. Ispiti će uvijek biti najavljeni dovoljno rano. Sa zmajem nikad ne znaš, ponekad spava i lagano je samo prošetati se pokraj njega, ali to ne znači da i ti smiješ spavati. Spremi se za još. Što se tiče vladanja... Ne smije ti pasti na pamet da se ne pojaviš na borbi, da ju markiraš i ignoriraš. Zmajeve vitezove – profesore - moraš poštovati. Oni jačaju zmaja, stvaraju ti izazove. No to ne znači da ih smiješ poniziti. Oni te u isto vrijeme uče o zmaju. Oni su ovdje samo zato što im je to posao, ali i zato što uživaju čuvajući zmaja. Ne žele ti loše. Ohrabruju tebe. Žele da daš sve od sebe. A ti, pokaži zmaju da ga se ne bojiš. Odreži mu rep da ti je lakše odrubiti mu glavu. Neće biti vatre, a ti ćeš biti jači. I evo drugog polugodišta, evo finalne borbe. Koliko god bio uspješan u prvom polugodištu, moraš nastaviti još jačim tempom. Bit ćeš upoznat s još izazova i bit će još teži. Svi žele biti vrhunski borci, svi žele odlično proći razred, svi žele dalje u nove pobjede i u nove škole, u najbolje škole. Ali to ne može onaj koji zanemaruje svoje obveze svakim danom. To ne može onaj čiji je životni moto *Budem sutra*. To ne može onaj koji se ne usudi uzeti mač u ruke. Trud je potreban za uživanje jer ćeš trudom sve riješiti. Na kraju, odrezat ćeš mu glavu. Kada dobiješ tu svjedodžbu, digni tu glavu uvis, ali digni i svoju i vikni: *Uspio sam!*

Vita Zvonar, 8.d

Klara Lulić, 7.c

